

KAF DAĞI'NDA GEYİK VAR-I

KRALIN RÜYASI

OKUMAYI SEVİYORUM MASAL SERİSİ

Zambak
YAYINLARI

KAF DAĞI'NDA GEYİK VAR-I

KRALIN RÜYASI

OKUMAYI SEVİYORUM MASAL SERİSİ

Zambak
YAYINLARI

KRALIN RÜYASI

Yazan
Mehmet AZİM

Zambak
YAYINLARI

BAHARLA GELEN MUTLULUK

Evvel zaman içinde,
Kalbur saman içinde,
Hayvanlar oyun oynarmış,
Büyük orman içinde.
Kar yağmış beyaz beyaz,
Gece olmuş ayaz.
Gerisini merak edersen
Sabretmelisin biraz.

Bahar gelmiş. Karlar erimiş, dereler şırıl şırıl akmış. Arılar çiçek çiçek dolaşıp bal yapmaya başlamış.

Otlar yeşermiş, renk renk çiçekler açmış. Kelebekler uçmaya, kuşlar ötmeye başlamış. Kış boyu uyuyan orman, baharda yeniden canlanmış.

Geyik sürüleri böyle güzel bir ormanda yaşarmış. Burası, Kaf Dağı'na yakın ormanlardan biriymiş.

Bu ormanda onlarca geyik sürüsü bulunuyormuş. Ormanın çevresinde yeşil otlar, büyük palamut ağaçları varmış.

Ormanda yaşayan geyik ailelerinden biri de Mozi ailesiymiş. Bahar mevsiminin gelmesiyle onların sevinçleri daha da artmış. Sevinçlerinin asıl kaynağı ise minik bir yavrularının dünyaya gelişiymiş.

Herkes, yavru geyiğin dünyaya gelmesine çok sevmiş.

Annesi doğum yapınca, evin büyük çocuğu Pudi, annesinin yanına gelmiş. Elinde bir demet kır çiçeği varmış:

– Anneciğim, geçmiş olsun! Kendini nasıl hissediyorsun, demiş.

Anne geyik:

– Teşekkür ederim, Pudiş'im. Sen nasılsın? Eminim, kardeşinin dünyaya gelmesine sevinmişsindir.

Pudi:

– Ben çok iyiyim, anneciğim. Çok mutluyum. Bir kardeşimin dünyaya gelmesine çok sevindim. Bak, bu çiçekleri de sana getirdim. Kardeşim ne kadar da şirin. Onu sevebilir miyim?

– Tabi sevebilirsin yavrum. Ama dikkat et, onu incitme!

Pudi, kardeşiyle ilgilenmeye başlamış. Baba geyik ise palamut ve ot toplamaya gitmiş.

Pudi, minik kardeşini yanına almış. Onu doya doya sevmiş. Kahverengi tüylerini okşamış. Gözlerine sevgiyle bakmış. Eee, artık Pudi, abla olmuş! Onun da sorumlulukları varmış. Kardeşinin bakımında o da görev almalıymış.

Anne geyik:

– Pudiciğim, biliyorsun. Kardeşine isim vermemiz gerekiyor. Bu konuda senin düşüncen var mı, ne dersin? Bu küçük yaramaza bir isim önerir misin?

Pudi:

– Şey, bana mı söylüyorsun anne? Ben hiç düşünmedim. Ama bundan sonra düşünüyüm. Pudi, biraz düşünmüş. Aklından birçok isim geçirmiş. Bir anda:

– İşte, buldum! Anneciğim, kardeşime “Reni” ismini verelim. Ben bu ismi çok seviyorum, demiş.

Anne geyik:

– Neden olmasın! Reni, çok güzel bir isim. Babana da soralım. O da uygun görürse minik yavruya “Reni” ismini verelim.

Yiyecek toplamaya giden baba geyik, bir süre sonra gelmiş. Reni ismini o da çok beğenmiş. Sonunda ailenin ortak kararıyla minik geyiğe Reni adı verilmiş.

Pudi, kardeşine, kendisinin önerdiği isim verildiği için çok mutlu olmuş. “Ailem benim düşüncelerime de önem veriyor! Bana da değer veriyorlar!” diye içinden geçirmiş.

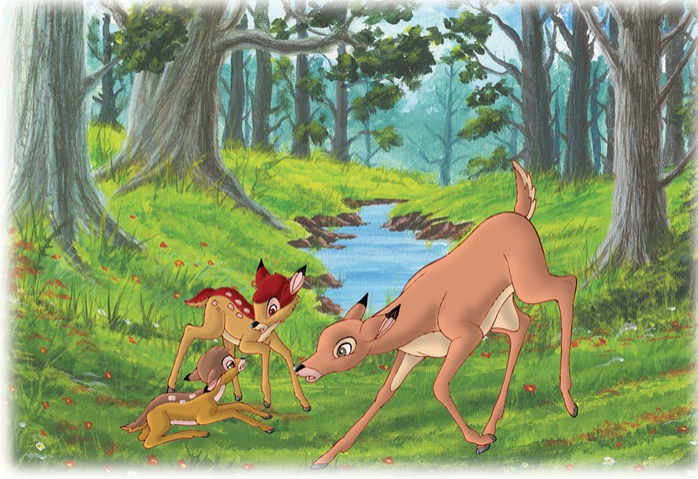
Minik Reni, ailesinin neşe kaynağıymış. Pudi’nin en büyük eğlencesi, minik Reni ile ilgilenmekmiş. Onunla oyunlar oynuyor, çok eğleniyormuş.

– Hadi Reni, gel Reni. Koş Reni, zıpla Reni. Beni yakala Reni!

Reni, bazen nazlansa bile ablasının çağrılarına karşılık veriyormuş. İki kardeşin birlikte oynaması, eğlenmesi Mozi ailesini mutlu ediyormuş.

Pudi, yaz boyunca kardeşiyle ilgilenmiş. Ona en güzel otlardan, en taze palamutlardan getirmiş.

PUDI'NİN DUASI

Hava soğumuş, yapraklar sararıp dökülmeye başlamış. Geyiklerin, yiyecek bulabilmeleri için şimdi daha fazla gezmeleri gerekiyormuş.

Değişen hava şartları ile birlikte Reni hastalanmış.

Reni:

– Anne, anneciğim! Kendimi çok hâlsiz hissediyorum.

Reni'nin hastalanması, en çok Pudi'yi üzmüş.

Pudi, annesine:

– Anneciğim, Reni'nin hastalanmasına çok üzülüyorum. Kardeşim iyileşecek, değil mi? Ne olur, kardeşim iyileşsin, demiş.

Anne geyik:

– Umarım kardeşin iyileşir. Baban doktora gitti. Doktor gelecek, Reni'yi muayene edecek. Ona ilaç verecek. İlacını verelim. Daha sonra kardeşinin iyileşmesini beklemekten başka çaremiz yok, demiş.

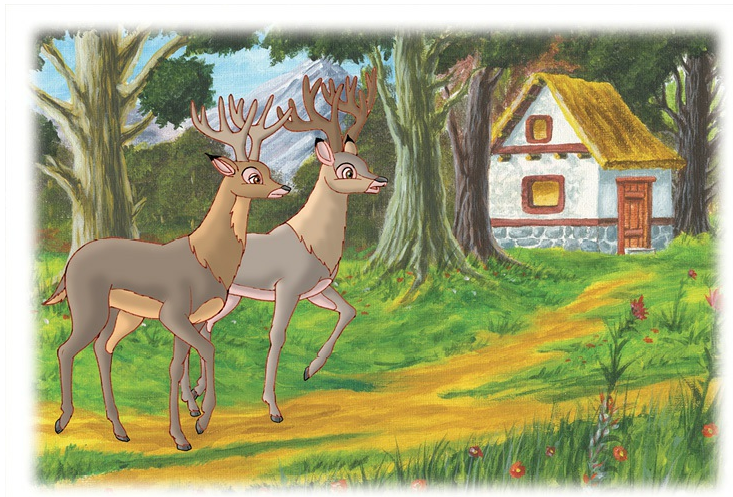
Baba geyik, doktora gitmiş.

Doktor:

– Merhaba, hoş geldin baba geyik. Nasılsın?

Baba geyik:

– Teşekkür ederim doktor. Bizim küçük Reni çok hasta. Onun için geldim. Onu muayene edebilir misin, demiş.

Doktor:

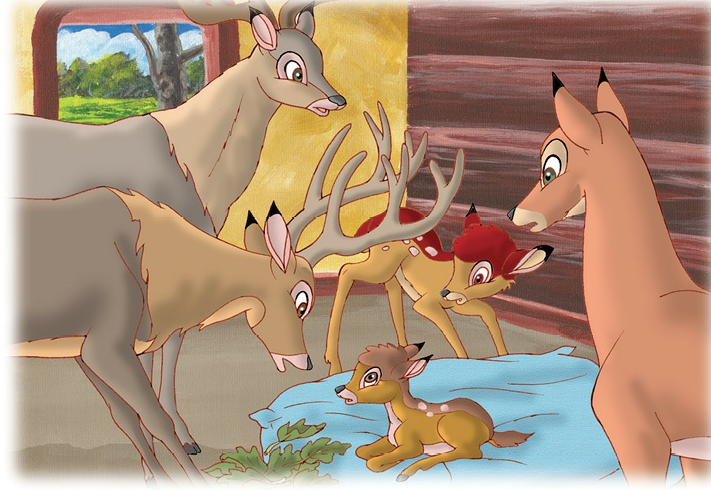
– Küçük yaramaza ne oldu? Çok sağlıklı bir yavruydu. Umarım önemli bir rahatsızlığı yoktur! Hadi, gidip bakalım.

Doktorla baba geyik, ailenin bulunduğu yere gelmiş. Doktor, en şifalı bitkilerden yaptığı ilaçları da yanına almış.

Doktor:

– Merhaba anne geyik! Merhaba Pudi, diyerek ailedekileri selamlamış. Sonra:

– Bakalım, küçük yaramazın neyi varmış? Merhaba Reni, demiş ve onu muayene etmeye başlamış. Reni'yi iyice kontrol etmiş. Kalbini dinlemiş, boğazına bakmış.

Baba geyik merak içinde:

– Reni'nin neyi var doktor? Umarım önemli bir rahatsızlığı yoktur!

Doktor:

– Aşırı şekilde üşütmüş. Korkulacak bir durum yok. Ama ilaçlarını zamanında alsın. Siz de ona iyi bakın. Umarım en kısa zamanda iyileşir.

Baba geyik:

– Sağ olun, doktor. Zahmet edip buraya kadar geldiniz. Bizi biraz olsun sevindirdiniz.

Doktor:

– Hoşça kalınız. Olumsuz bir durum olursa beni arayınız. Anne geyik, Pudi, görüşürüz. Reni'ye iyi bakınız.

Doktorun verdiği ilacı, Reni'ye içirmişler. Zavallı Reni, baygın hâlde yatıyormuş. Akşam olunca Pudi, üzgün bir şekilde odasına çekilmiş. Ne yapacağını bilmiyormuş. Gözlerine bir türlü uyku girmiyormuş.

Pudi, yatağına uzanmış. Kardeşinin hastalığı karşısında bir şey yapamadığı için çok üzüntülüymüş. Sonra, yapabileceği bir şeylerin olduğunu hatırlamış. Evet o, kardeşinin iyileşmesi için dua edebilirmiş.

Pudi, uyumadan önce ellerini kaldırmış:

– Allah'ım! Ne olur, kardeşim iyileşsin! Yine çayırlarda, ağaçlar arasında onunla oynayayım. Onu seveyim. Ailemizin huzuru, neşesi geri gelsin. Ne olur Allah'ım, diye dua etmiş. Pudi, bu dileklerle uykuya dalmış. Bir süre sonra rüya görmeye başlamış.

Rüyasında, kardeşi ağır hastaymış. Hastalığı ilerlemiş. Reni, hayata veda etmiş. Komşu geyikler, “Başınız sağ olsun!” demeye gelmiş.

Bu durum, en çok Pudi’yi üzmüş.

Pudi:

– Ben kardeşsiz nasıl yaşarım? Ben şimdi kiminle oynarım? Kime kardeşim derim, diye ağlıyormuş.

Pudi, korkudan iyice terlemiş. Rüyasında bağırarak istiyormuş. Ama nefesi tıkanmış, bağırabilmiş.

Bu korkulu rüya, fazla uzun sürmemiş.

Pudi, heyecanlı bir şekilde uyanmış. Doğruca kardeşinin bulunduğu odaya gitmiş. Annesi, Reni’ye ninni söylüyormuş.

Çayıra serdim kilim,

Sevmeye doymaz dilim.

Benim nazlı bebeğim,

Aç gözünü seveyim.

Uyan artık, aç gözünü,

Annen öpsün gül yüzünü.

Pudi, annesinin ninnisini iç çekerek dinlemiş. Belli ki annesi de Reni’nin hastalığına üzülmüştü.

Yavru geyik, annesini rahatsız etmeden odasına geri dönmüş. İçinde, sabahleyin korkunç bir sürprizle uyanma duygusu varmış.

Ya rüyası gerçek çıkarsa ya kardeşiyle ayrılmak zorunda kalırsa! Rüyasında gördüklerini hatırlamak bile istemiyormuş.

Pudi, geceyi yarı uykulu yarı uyanık bir şekilde geçirmiş. Sabah uyandığında, hâlâ gördüğü kötü rüyanın etkisi altındaymış.

Pudi, elini yüzünü yıkadıktan sonra doğruca kardeşinin bulunduğu yere gitmiş. Kalbi heyecandan hızlı hızlı çarpıyormuş.

Reni, biraz iyileşmiş. Kısık bir sesle:

– Merhaba abla, demiş. Reni'nin bu kadcırcık konuşması bile Pudi'nin neşelenmesine yetmiş. Gördüğü kötü rüyanın etkisinden biraz olsun kurtulmuş.

Pudi, annesine sarılmış:

– Anneciğim, ne kadar mutlu olduğumu bilemezsin! Bak, Reni iyileşmiş. Onunla yine oynayabileceğiz.

Bir kaç gün daha dinlenen Reni, tamamen iyileşmiş. Mozi ailesi, tekrar eski mutlu günlerine dönmüş.

KARA KIŞ, BEYAZ KAR

Güz mevsimi sona ermiş, her yer karla kaplanmış. Mozi ailesinin yazdan biriktirdiği otlar ve palamutlar bir süre yeterli olmuş. Fakat kış çok şiddetli ve uzun sürüyormuş. Geyiklerin yiyecekleri yavaş yavaş azalmaya başlamış. Yiyeceklerin azalması, Mozileri kara kara düşündürmeye başlamış.

Mozilerin yiyecekleri iyice azalınca baba geyik, komşulara gitmiş. Borç olarak biraz yiyecek almak istemiş. İlk önce, geyik dedeye gitmiş:

– Geyik dede, yiyeceklerimiz iyice azaldı. Biliyorsun, bizim iki küçük yavrumuz var. Sizden, borç olarak biraz yiyecek isteyecektim. Yiyeceğimizin olmadığını onlara anlatamam, demiş.

Geyik dede:

– Bizim de yiyeceklerimiz azaldı. Ama olanları paylaşacağız elbette. Bu kadar yiyecek bu kışı çıkarmamız çok zor. Bütün geyikler zor durumda kalacak.

Baba geyik:

– Peki, geyik dede, ne yapacağız? Nasıl yiyecek bulacağız?

Geyik dede:

– Birkaç gün geçsin bakalım! Belki, kış şiddetini azaltır. Güneş açar, kar erir. Eğer kış böyle sürerse Kaf Dağı'nın arkasındaki ormanlara göç etmemiz gerekebilir. Bu da bizim için zor bir yolculuk olur!

Günler geçmiş fakat kışın şiddetinde hiçbir azalma olmamış. Kara kış kendini iyice hissettirmeye başlamış. Geyiklerin yiyecekleri çok azalmış. Böyle elleri kolları bağlı beklerlerse açlıktan ölebilirlermiş.

Geyik dede, daha fazla dayanamamış. Bir gün, geyik halkını ormandaki meydanda toplamış. Onlara yiyecek durumları hakkında konuşmaya başlamış:

– Evlatlarım, dostlarım! Biliyorsunuz, çok şiddetli bir kış geçiriyoruz. Yiyeceklerimiz azaldı, yiyecek sıkıntısı çekiyoruz. Böyle giderse açlıktan öleceğiz. Bu zor durumdan kurtulmamız gerekir. Bunun için bir çözüm yolu bulmalıyız.

Bazı geyikler:

– Anne geyikler ve yavrular burada kalsın. Bizler yiyecek aramaya çıkalım.

Diğer bazıları:

– Hayır, çocukları ve anne geyikleri burada bırakamayız. Gidip de dönmek var. Hep birlikte göç etmeliyiz. Burayı beraberce terk etmeliyiz, demişler.

Geyikler arasında “hep birlikte göç etme” fikri kabul edilmiş.

Geyik dede:

– Evet, dostlarım! Yarın hazırlık yapınız. Kızakları hazırlayınız. Bütün eşyalarınızı kızaklara yükleyiniz. Yavruları iyice giydiriniz. Zorlu bir yolculuk bizi bekliyor. Haydi kolay gelsin, demiş.

Geyikler, var olan her şeylerini kızaklara yüklemiş. Yavru geyikler özenle giydirilmiş.

En güçlü geyikler, karlı ve soğuk havada kızakları çekmeye başlamış. Kızaklar bin bir güçlkle ilerliyormuş. Geyikler, nöbetleşe olarak kızakları çekiyormuş.

Günlerce süren yolculuktan sonra Kaf Dağı'na ulaşmışlar. Geyikler çok yorulmuş. Ama yorgunluklarını bir tarafa bırakıp Kaf Dağı'nı aşmayı düşünüyorlarmış. Kaf Dağı'nın arkasındaki

yeşil otları, taze palamutları hayal ediyorlarmış.

GEYİK İZİ

Bu şiddetli kışta bütün hayvanlar sıkıntı çekiyormuş. Yiyecekleri azalan hayvanlar arasında aslanlar da varmış.

Aslanlar, çevrede avlayacak hayvan bulamıyormuş. Avlar, sanki yer yarılmış da yerin altına girmiş. Avlanmak için uzaklara gitmek gerekiyormuş.

Kral aslan, aslanların en güçlülerini ormanın meydanında toplamış. Kral aslan, diğer aslanların önünde sinirli sinirli dolaşıyormuş. Güçlü aslanların tamamı alana gelince, kral aslan konuşmaya başlamış:

– Aslanlarım, sevgili dostlarım! Kulağınızı dört açın ve beni dinleyin! Halkımız şu anda zor durumda. Yiyeceklerimiz tükenmek üzere. Tek ümidimiz sizlersiniz. Uzaklara gidiniz, bizi besleyecek avlar bulup geliniz.

Güçlü aslanlar hep birlikte:

– Kralımız çok yaşa! Av bulmadan geri dönmeyeceğiz. Kralımızın güvenini boşa çıkarmayacağız, diyerek kükremişler.

Güçlü aslanlar, bu toplantıdan sonra hazırlıklarını tamamlayıp yola çıkmış. Onlar da ormanda güçlükle ilerliyormuş. Epeyce uzaklara gitmişler.

Aslanlar, yol üzerinde rastladıkları tavşanları, yaban keçilerini yakalamış. Yakaladıkları avları, krala göndermişler.

Güçlü aslanlardan biri:

– Kaf Dağı'na gidelim. Orada bol miktarda av vardır. Böylece daha fazla avla geri dönebiliriz, demiş.

Diğer aslanlar bu öneriyi uygun görmüş. Kaf Dağı'na doğru ilerlemeye başlamışlar. Bir süre gittikten sonra geyiklerin izlerine rastlamışlar. Aslanlardan biri:

– Hey arkadaşlar! Buradan büyük bir geyik sürüsü geçmiş. Kızakları da varmış. Bugün bizim için güzel bir avlanma günü olabilir. Haydi, biraz acele edelim, demiş.

Güçlü aslanlar, hızlarını artırarak yollarına devam etmiş. Geyiklere ulaşabilmek için olanca güçleriyle koşmaya başlamışlar. Aslanlarla geyikler arasındaki uzaklık gittikçe azalıyor.

Sürünün arkasından giden nöbetçi geyikler, uzaktan gelen aslanları görmüş. Nöbetçi geyiklerden biri bağırmış:

– Kaçın, canınızı kurtarın! Aslanlar geliyor!

Geyik dede:

– Dostlarım, evlatlarım! Taşıyabileceğiniz kadar eşyayı yanınıza alın. Gerisini bırakın. Hızla koşmaya başlayın.

Geyikler hızla koşmaya başlamış. Ne açlık ne de yorgunluk geyikleri engelleyebiliyormuş.

Yanlarına çok az eşya alabilmişler. Herkes canını kurtarma çabası içindeymiş.

Anne geyik, Reni'yi yanına almış. O da hızla koşuyormuş. Küçük Reni, iyice yorulmuş. Aslanlarla Reni arasındaki uzaklık iyice azalmış.

Anne geyik:

– Koş Reni! Dayan yavrum! Ne olursun, koşmaya devam et, diye ağlamaklı bir şekilde bağıırıyormuş.

Anne geyiğin bağıırmaları boşunaymış. Aslanlar Reni'yi yakalamış. Anne geyik, karşı koymak istemiş ama az kalsın kendi canından olacaktı. Sonunda Reni'yi aslanlara bırakmak zorunda kalmış.

Reni'yi yakalayan aslanlar, geyik sürüsünün peşini bırakmış.

Reni, bağıırmaya başlamış:

– Anneciğim, beni bırakma sakın! Ne olursun, beni aslanlar yiyecek. Ben sensiz ne yaparım! Anneee, anneciğim!

Aslanlar, Reni'yi kral aslana canlı olarak götürmeyi düşünmüş. Reni bağıırırken, aslanlardan biri:

– Seni yaramaz! Ne bağıırıyorsun! Kes sesini, diye Reni'ye çıkışmış.

Anne geyik, yaşlı gözlerle hem Reni'ye bakıyor hem de var gücüyle kaçmaya çalışıyormuş.

Geyikler, kaçarken birçok değerli eşyalarını da geride bırakmış. Aslanlar, hazinelerle ve bir yavru geyikle geri dönmüş.

Yavru geyik Reni, artık tutsaktı. Yol boyunca: “Anneciğim, anneciğim!” diye gözyaşı dökmüş. Katı kalpli aslanlar bile bu ağlamaya dayanamamış. Onların kalpleri de yumuşamış. Ama bir geyik avlamadan kral aslanın yanına dönmek istememişler. Hazineyi ve Reni'yi alıp aslanların bulunduğu yere doğru yürümeye başlamışlar. Yolda birkaç tavşan daha yakalamışlar.

KRALIN RÜYASI

Aslanlar, hazineleri ve yavru geyiği alıp kral aslanın huzuruna çıkmış. Güçlü aslanların sözcüsü:

– Kralımız, sultanımız! Bu av sırasında bize yetecek kadar tavşan ve keçi yakaladık. Bir geyik sürüsüne saldırdık. Hazinelerini aldık, bu küçük geyiği de yakalayıp size getirdik. Tavşanları daha önce göndermiştik.

Kral aslan, sevincinden öyle bir kükremiş, bir kahkaha atmış ki sesi dağları inletmiş. Kralın sesini duyan hayvanlar, inlerine sinmiş.

– Genç aslanlarım! Sizlerle gurur duyuyorum, diye söze başlamış kral aslan. Üstelik avlanmakla kalmamışsınız, epeyce değerli hazine getirmişsiniz. Şimdi, krallığımızın kasası altınla dolacak. Altınları devletin hazinesine koyun. Diğer hazinelerle karıştırmayın. Bu yavru geyiği de hapsedin. Ona yiyecek verin. Biraz büyüsün, sonra çaresine bakarız. Zamanı gelince onu da parçalayıp yeriz.

Reni, durmadan ağlıyormuş. O, hep annesini sayıklıyormuş. Onun ağlaması kralın umurunda değilmiş. Kral:

– İyi bir av. Biraz besleyelim de midemize indiririz, diye düşünüyormuş.

Reni’yi tek başına, bir odaya hapsedmişler. Onun iki gözü iki çeşmeymiş. Artık yaşama umudu kalmamış. Nasıl olsa aslanlar bir gün onu yiyeceklermiş. Annesinin ağlaması, Reni’nin sızlanması boşunaymış.

Kral aslan, mutlu bir şekilde inine çekilmiş. Artık, aslanların yiyecek endişesi kalmamış. Onlar, kışı rahat bir şekilde geçirebilirmiş. Kral aslan da rahat bir şekilde uyuyabilirmiş.

Gece olmuş, aslanlar da inlerine çekilmiş. Kral aslan, yatağına uzanmış. “Şimdi rahat rahat uyuyabilirim.” diye içinden geçirmiş.

Ama tam uyuyacağı sırada yavru geyiğin hâli gözünün önüne gelmiş. Reni’nin ağlamaklı hâli kralı biraz düşündürmüş. “Yavru geyiğin durumunu niye kafana takıyorsun ki! Sen kralısın. Bırak bu boş düşünceleri!” diye kendi kendine mırıldanmış.

Kral aslan, yarı mutlu yarı üzüntülü bir şekilde uykuya dalmış. Biraz sonra, gördüğü rüyanın etkisiyle terlemeye başlamış.

Kral aslan, rüyasında oğluyla birlikte ormanda geziyormuş. Bu sırada bir geyik sürüsü, onlara saldırmış. Geyikler, boynuz darbeleriyle kral aslanı yaralamış. Oğlunu da elinden almışlar. Kral aslan, geyiklere:

– Niye böyle davranıyorsunuz? Ne olursunuz, oğlumu bana geri verin, diye yalvarıyormuş.

Geyikler, boynuzlarıyla krala vurmaya devam ediyormuş. Bu sırada geyik dede:

– Sen bizim yavrumuzu yakalatıp hapsettin! Sonra da onu yemeyi düşünüyorsun. Bizim yavrumuza hiç acımıyorsun. Evlat acısını biraz da sen yaşa! Şimdi oğlunu alıp gidiyoruz. Yavru geyiğimizi ver, oğlunu al. Bunu sakın aklından çıkarma, demiş.

Kral, baygın şekilde yerde yatıyormuş. Diğer taraftan da:

– Oğlumu bana bırakın! Yalvarırım, onu götürmeyin, diye sızlanıyormuş.

Rüyanın etkisinde kalan kral:

– Hayır! Olamaz! Oğlumu götürmeyin, bırakın yavrumu, diye bağıarak uyanmış. Hızlı hızlı nefes alıyormuş. Kalbi yerinden çıkacak gibi olmuş. Hemen koşmuş, oğlunun bulunduğu yere gelmiş. Minik aslan, mışıl mışıl uyuyormuş. Kral, rahat bir nefes almış. Sonra:

– Aman Allah'ım! Bu gördüğüm rüya nedir acaba, diye düşünmüş. Fakat rüyasını kimseyle paylaşmamış. Yavru geyiğin üzgün hâli aklına gelmiş. Hemen yardımcılarını çağırmış:

– Dün yakaladığınız yavru geyiği buraya getirin. Onunla konuşmak istiyorum, demiş.

Kralın yardımcıları, yavru geyiği, hapsedildiği yerden alıp getirmiş. Onu kralın huzuruna çıkarmışlar.

Reni, yere kapanmış, durmadan ağlıyormuş. Reni'nin ağlaması, kralın adamlarını sinirlendirmiş:

– Ne ağlıyorsun? Şimdi kralı kızdıracaksın. Zırlamayı hemen kes, demişler.

Kral aslan, adamlarına:

– Yavru geyiği rahat bırakın, demiş. Sonra:

– Gel küçük geyik. Ağlamayı bırak da sorularıma cevap ver. Sürü hâlinde nereye gidiyordunuz?

Reni:

– Efendim, biz mutlu bir aileydik. Kış çok uzun sürdü. Yiyeceğimiz azaldı. Yiyecek bulmak için Kaf Dağı'nın arkasına gitmeye karar verdik. Sürü hâlinde oraya gidiyorduk. Ben ailemin en küçüğüyüm. Ailemden, annemden hiç ayrılmadım. Çok üzgünüm efendim! Şimdi, işte bu hâldeyim. Ailemi, annemi çok özledim.

Annem ağlaya ağlaya gitti. Onun yaşlı gözlerini hâlâ unutamıyorum. İşte efendim! Bir yavrunun yaşayabileceği en kötü anı yaşıyorum.

Kral aslan, gece gördüğü rüyayı yavaş yavaş anlamaya başlamış. Rüyada da olsa oğluyla ayrılığı yaşamış.

Bir baba için rüyada bile olsa yavrusundan ayrılmak çok acıymış. Yavru geyiğin ailesi de şu anda kötü durumda olmalıymış.

Kral aslan, yardımcısını yanına çağırmış. Ona:

– Bu yavru geyiği iyi bir yere koyun. İsteddiği yiyeceği verin! O, bundan sonra bizim konuğumuzdur. Ona kimse zarar vermesin. Geyiklerden aldığınız hazineyi de koruyun. Sakın, onları benden habersiz harcamayın!

Yardımcıları, kral aslanın böyle davranmasına anlam verememiş. İstemeyerek de olsa kralın dediklerini yapmışlar.

Reni, artık güven içindeymiş. Fakat annesinden ve ailesinden ayrı kalmanın üzüntüsü devam ediyormuş.

Okumayı Seviyorum Masal Serisi

1. Kralın Rüyası
2. Kralın Mektubu
3. Ballı Kaval
4. Terzi Sincaplar
5. Kral ve Bülbül
6. Sevgi Ağacı
7. Üç Yaramaz
8. Büyük Yarış

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul ve Esaslar Hakkında
Yönetmeliğin 5 inci maddesinin ikinci fıkrası çerçevesinde
bandrol taşıması zorunlu değildir.

Zambak
YAYINLARI

